

ΛΑΤΙΚΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΚΟΥΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΣΕΒΑΛΙΕ

Παραμύδι τών Φώτων

Ήταν μιά φορά κι' έναν καιρό ένα καλό παιδί, που ο κόσμος όμως τό περιγελούσε. Γιάννη τόν ειχε βγάλει ο νουός του, ο κόσμος όμως όλος τόν καλούσε «Κουτογιάννη». Μά ατόν διόλου δέν τόν έμειλε, γιατί δέν κακοκαρίδιζε για τίποτε.

Ο Γιάννης δούλευε σ' ένα χρυσόχοο και ειχε μάθει να φκιάνη πολύ καλά σεντόνι της έγκλησίας, σκαλίζοντας άπάνω παραμύθια κι' ιστορίες, ειδηλολατρικές μορφές, μάγισσες, νεράιδες μαζιμέρημιτες και όσιους. Άλλά παιό καλά πετύχαινε τούς τρεις μάγους Βασίλεις που προσκονούσαν τό Χριστό. Για τότο στή γιωρή τους, (οι Δυτικοί έφορτάζον τούς τρεις μάγους Βασίλεις την ήμερα τών Θεοφανείων), καίφαινε γεμάτος χαρά στήν έγκλησία. Έπειτα, τό βράδυ, δειπνούσε με λίγο γάλα και κοιμόταν βλέποντας όνειρα γλυκά.

Μιά νύχτα, ημερώνοντας τών Φώτων, ο άνεμος φροσάνας, ξύπνησε τόν Γιάννη Σύνεφα περνούσαν τόν ούρανο και σκέπαζαν τό φεγγάρι.

Άξαφνα ο Γιάννης άκουσε ψιθυρίσματα και γύρισε και ειδα ένα πλθός από μικροί άσχημα ανθρώπια, σαν Καλλικαντζάρους, τα όποια έφεραν, πηδοσαν στις καρτέλες, άνεβαιναν στα τραπέζια, σ' αφαλάωνανε στους τοίχους, κερωνάωνταν από την πορείτσα, έμειναν από τής θεομάστρας τόν σόληνα και από τις τριπες τών κεραμιδιών.

Τ' ανθρώπιακα αυτά άνασκάλεσαν όδες τις γωνιές τού δωματίου και τέλος βοήκανε τό ποτήρι με τό γάλα, ποδες λημονήσει ο Γιάννης νά το πιη.

- Γάλα! φώναζαν τότε με χαρά. Μάς άφης τό γάλα του!..

Κι' άρχισαν να πίνον διψασμένα τό γάλα, έσθερα δέ, άφοτό τό έπιαν, χόρεψαν κάτω άπ' τό φός τού φεγγαριού, με τή μουσική που τούς έπαιζεν ο άνεμος που σφύριζε.

Ο Γιάννης κύταζε σάν χαμένος μη ξερόντας αν ήτανε στα καλά του ή νεϊρεύεται!

Σάν τέλειωσε ο χορός, κεινος που φαινόταν άρχηγός τών ανθρώπιακων αυτών, χύπησε τά χέρια του και φώναξε:

- Τώρα δουλειά!

Κι' όλοι όπλισμένοι με μικροσκοπικές σκούπες, με μικρά έξοκονιστρια άρχισανε να καθαρίζον τό δωμάτιο, να τρίβουν τά γυαλιά και να φράζοννε τις τρύπες.

Υστερ' από όρες, όταν κοινοζύγανε ή αήγη, ο άρχηγός έδωκε και τό σύνθημα κι' όλοι φύγανε όπως ειχαν έρθει...

μά έκείνοι άρχισαν να γελούν.

Ο Γιάννης όμως ήθερε τί έλεγε και για τότο δέν ξαναμίλησε παιό για ότι του συνέβη τή νύχτα. Κάθε βράδυ όμως, άφης γεμάτο τό ποτήρι του και τό πρσι τό έβρισκε άδειανό.

Δέν ξανάιδε όμως από τότε τούς μικροίς ανθρώπους με τις γενειάδες και τις μυτερές κατσούλες. Ο έπνος τόν έπερνε άμέσως, μόλις άκουμπουσε τό κεφάλι του στο προκεφάλο και τότε ίσως οι μικροί Καλλικαντζάραιοι, άρχιζαν τή δουλειά τους και τοβιανν τό γάλα...

***

Ο Γιάννης, σιγά-σιγά μεγάλωσε και προόδευε στή δουλειά του. Τώρα άρχισε να φκιάνη πορπες και λαβές σπαθιών. Και πάντοτε σέ μιά μικρη γωνίτσα, τών ειδών που έφκιαν, σκάλιζε κι' ένον άνθρώπιακο, ένα Καλλικαντζαρο με μεγάλη τραγισια γενειάδα και κατσούλα μυτερή.

Τόν ίδιο καιρό πήγε ένα άμοροφο κορίτσι στο κατάστημα τού χρυσόχοου για να φωνιση. Να τό Ι-δη κανεις δέν απορούσε χωρίς να τό έρωτευη. Τό ειδα κι' ο Γιάννης κι' αποβολώθηκε! Τό συνοδευαν καλοντυμένοι επητέρες, κι' άφοτό διάλεξε διάφορα κοσμήματα, έφυγε με τήν ακολουθία της.

Ρώτησε ο Γιάννης ποιό ήτανε αυτή ή ώραία κόρη και τού ειπανε:

- Η κόρη τού βασιλιά εινε. Ήρθε να διαλέξη δώρα για τις κυρίες της ακολουθίας της.

Ο Γιάννης για πολλή ώρα έμεινε σκεπτικός. Τό βράδυ τού δειπνο ο καθένας έλεγε ποιό ήθελε νάπερνε γυναίκα. Και ο άφέντης τόν καθένα τόν παινούσε ή τόν κατηγορούσε για την εκλογή του. Όταν ήρθε και ή σειρά τού Γιάννη αυτός άφηρημένος κύταζε τό νεβανι.

- Ποιά θέλεις γυναίκα; τόν ρώτησαν τότε.

- Τήν κόρη τού βασιλιά. Άπήνησεν εκείνος.

Ο άφέντης του τόν μάλασε, λέγοντας ότι δέν πρόσει να ζητήη κανένας τέτοια πράγματα άδύνατα, και όστε για άστεία να μην άνακατεη τό όνομα τόσο μεγάλων προσώπων.

Ο Γιάννης δέν ειπε τίποτα όλλα άνέβηκε στή σφούρα του και κοιμήθηκε, όνειρευόμενος τό κορίτσι τού Βασιλιά.

Τήν άλλη μέρα όλοι τόν κοιροιδεαν στο έργο-στηρι για τί λόγια ποδες. Εκείνος όμως άπαντούσε:

- Άν εινα από τή μοίρα μου γραφτό, κανένας δέν μπορε να τό έμποδιση.

λε νάπερνε γυναίκα. Και ο άφέντης τόν καθένα τόν παινούσε ή τόν κατηγορούσε για την εκλογή του. Όταν ήρθε και ή σειρά τού Γιάννη αυτός άφηρημένος κύταζε τό νεβανι.

- Ποιά θέλεις γυναίκα; τόν ρώτησαν τότε.

- Τήν κόρη τού βασιλιά. Άπήνησεν εκείνος.

Ο άφέντης του τόν μάλασε, λέγοντας ότι δέν πρόσει να ζητήη κανένας τέτοια πράγματα άδύνατα, και όστε για άστεία να μην άνακατεη τό όνομα τόσο μεγάλων προσώπων.

Ο Γιάννης δέν ειπε τίποτα όλλα άνέβηκε στή σφούρα του και κοιμήθηκε, όνειρευόμενος τό κορίτσι τού Βασιλιά.

Τήν άλλη μέρα όλοι τόν κοιροιδεαν στο έργο-στηρι για τί λόγια ποδες. Εκείνος όμως άπαντούσε:

- Άν εινα από τή μοίρα μου γραφτό, κανένας δέν μπορε να τό έμποδιση.

Τήν άλλη μέρα ο Γιάννης ειπε στους συναδέλφους του, πως ειχε ιδει τήν νύχτα Καλλικαντζάρους

Κάθε μέρα τό ίδια και τό ίδια γινόντουσαν ως πούφταις τό πράμα στ' αυτιά τού Βασιλιά, ο δ-

